

REGÉLO.

Pesten vasárnap april 5^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

*Mindennek néném oka.**(Folytatása.)*

Ha valaki, ugy én hordhatom-fel méltó joggal az aranyló fűrtököt, a' magaskéjú hatalomban derengő homlokot; eldalolhatnám szemeiről egyik jeles költőnkkel:

Két szemében ég két
Gazdag drága kő,
'S moszka czár fején sincs
Gyémánt illy dicső.

Alkalmazhatom a' feselő rózsabimbó-ajkakát, az ifjúság gyönyörű arcz-rózsáit, a' habmetszetű tagokat; állíthatom, hogy ő, a' nemzet disze, egy kedves kis magyar leány. Jó is, miként talán senki más nem; mert ellenzésemre is kutyam ápolásához fogott, tulajdon kendőit használván-fel kötözékül. Erzékeny jó lélek—tünődtem téjhab kezeckéje 's gömbölyeg ujjainak működését, a' minden izek felett báj-szinben tünelgő gödröcskéket tapadó figyelemmel kísérve — téged a' jó történet most hozza velem össze legelőször, — mi fűz még is illy jótevőleg sorsomhoz? bizonynyal nem más, mint közrészvétű angalszived!

A' szenvedő oktalan halás nyalással jutalmazá az utójára végig simogató kezeckét. Hát én, ki még a' reszvét gyémántját is megsejtém a' kéj-borús szemekben, tettlen álljak? — Nem bajtárs! itt igazán helyén volt, hogy a' szándékom' megsejtett, tiszta szemérem pirjával elgyult anygalkának szende vonogatására is egy szives magyaros kézsókkal áldozzam. Ne is vétkeld ám szokásod szerint e' tettemet; mert mondom, hogy itt helyén volt, nem ugy, mint a' divatkor kiosztásaiban, melly már az „Isten jónap“ helyett is kézsókkal üdvözöl, mintha bizony nem az metszett volna édes csókú ajkakát, kit a' csókkor annyira kezd elfelejteni.

2.

Kifáradhatlan volt békítő tisztében.
JÓSIKA.

Az ur pora — szóll hahotázva egyik delinquens — nedves helyen lehetett; mert, mint látom, penészt kapott; vagy talán éppen uj találmány? ha ha!

Nézek szemre főre, 's gondold csak, sárkány teringettét! a' kocsiról leszálltamkor nyakamba vetett szarv-adagosító szere, melyet a' bővölt por észrevétekor kiűrités végett mozdítottam-le helyéről, de melylyel a' közben jött jelenet miatt fel kelle hagynom, egészen levált, 's daráló malom-garatot képezve özönlött előmbe a' korpa.

Pirultam, mint sülni kezdő vakacs, 's — „de azt is látja az ur“ felelék lángolva, puskám tusát mutatva — hogy még ez ép, és ha“ —

Itt a' kis leányka rám tekintett 's elfelejtém a' folytatást.

„Helytelen ingerkedés — szóll most ő — gyuladást okozni, 's távulról kacagni a' vészt; o báro ur! ez nem jó szívre mutat.“

„Ej hagyjunk-fel az efféle csekélységekkel — válaszol könnyedén — én baro Csapdári vagyok G**ből; engem keressen-meg egyedül ebéért; most az eső csepeg, azért induljunk édes Lóram; ajánlom magamat én is uti társul.“

Nézd csak, bizony talán a' korpa adta neki ezt a' váratlan vakmerőséget?

„O azt nem tehetem — szóll magát karöltése elől visszavonva — valahányszor önre tekintek, a' fájdalmasan nyivogó hű állat jut eszembe; esdjen béke 's bocsánatért, különben atyuskámnak sirva panaszlom-be kegyetlenségét!“

„Azt éppen nemakarnám édesem; azért is — hadará gunyosan — bocsánat bővös vadász ur, à Dieu!“ — 'S mi előtt ellent állhatott volna, a' hintóban ülő nő mellé emeltetett az utána majomként felugrott uracs által.

Semmivé tehetnélek — gondolám — aljas féktelen: de kimélem benned e' kül 's belbecsű báj-alakot, kivel — mint gyanitom — (de ne add Isten, hogy úgy legyen, mert nem össze valók) nem rokonos, hanem más közeli viszonyban állsz, még pedig, ha úgy van, ő kényszerítést szenvedve; mert illy két ellenkező kedélyben nem lehet önkéntes szerelmi viszsugárzás.

Külön nemű indulatok árvonulatja közt néztem az elrobogó kocsit után, melyből a' garázda folytonos gunybókokkal, az érzékeny szép pedig, mintha mondta volna — „bocsáss-meg neki, mert nem tudja, mit cselekszik“ szelid visszatekintésekkel vön tőlem bucsút.

3.

Csak sovárgok, csak tünődöm,
Nem tudom, miért;
Mintha égnék 's vágyakoznám
Birhatatlanért.

CSABA.

Ez alatt a' másik két vadász is a' tilosba szökött, én pedig sebzettemmel visszatértem. — Honi szoros vizsgám után kisül, hogy mindennek néném oka, ki a' multkori ingerlést megboszulva, részére hajlott pinczéremmel vitte véghez a' csint, minden fegyve-

rem 's lő-készületeket korpával tömetvén-meg. Szerencsétlenségemre a' jobb csőben maradt még néhány szem srét, melylyel bár csak tévesztettem volna. — — Uti-fű talpad alá galádul pártot ütött szolgál! 'S várj még te is, te Gellért-hegyi pemét-paripájú szűz; hiszem, hogy borsot török orrod alá a' korpáért! — Azért is bajtárs jójjetek ismét; minél előbb, annál jobb; — lelkedre kötöm ám kérésemet. Itt végezniem kellene leveletem; de nem, előtted nincs, nem lehet titkom: azért még néhány sort.

Akaratunk ellen is támadnak szívünk körül némelly érzelmek, melyeknek majd nevet sem tud adni hirtelen az, ki ezeknek országában járatlan. — Tünődve tünődtem én is, mi az, mi sovárt 's epesztő vágyat teremtett eddig csendes keblemben; mi neve azon szellemi erőnek, mely pillanat alatt varázsolna tán még patagon honból is a' sikai tiloshoz látni azt, kiben lelkem annyira örvend; kit eszmém minden gondolatába éköl sző-be. Tünődésem után kitalálám, hogy bizony nem más, mint szerelem. Lásd, lásd bajtárs! milly hamis, milly önző kis változat sok részben ez a' mi szívünk tája! Hányszor járunk úgy vele, mint Isten félelmében, jámborságban nevelt lánykájával a' kegyes anyácska, — ki is nagyban merne kikötni, hogy attól csak jó szót sem remélhetnek a' csapdi férfiak; és mi viszont, hogy a' kis bolt soha sem, vagy legfeljebb fontolgtatás után nyilánd-meg némelly vendég-indulatoknak. És im azt csókon kapja „Uram ne vígy a' kisértetbe“ kiáltással a' hiedelmi mennyéből alá bukott anyácska; rögtön, észrevétlenül nyilik-fel ez a' szerelem-bélyegezte vendég-indulat előtt, 's majd erővel ragadja-be — mint a' pesti zsidópiaczon szokás — a' szomszéd bolt ajtajából. Igen, engemet féltékenység, mi több ollyas irigység nemű környez, mely — mit idáig nevetséges gyengeségnek tartottam — legalább is egy tuczat vetély-társsal, Csapdárival, vagy akár kivel is lándsát törethetne általam. Bezzeg lesülyedt alattam a' fontolgtatás dombja, egy bizonytalan után úz ellenállhatlan vágyam; de merre? hiszen az óvakodás csőjével sem láthatok arasznál tovább; — 's hát ha éppen késő is lenne már? Semmi! teszek még is egy próbát. Flórámát úgy is G**be vitetem gyógyíttatás végett, hol bizonyosan hallani fogok — akarok is — b. Csapdáriról. 'S ha valami Lórá nevű jegyesről is lenne a' szó, felkeresem őt is, őszinte feleletet váró e' kérdésemre „ha bárójával boldog leend-e?“ — Ha igen — mit nem hihetek — Isten áldja; ellenben pedig — noha bárói czímmel nem dicsekedhetem — tettekre kerülés esetében bizvást ajánlom versenyzésemet.

Hitted volna-e ezt bajtárs! ez előtt néhány nappal is? Elhiszem, hogy nem. No de mit teszünk neki? Változik a' suhancz, mint se-lyembogár; változást szenvedve ten hű barátod is, Miksa.

III.

N y i l a t k o z á s.**Lajos Miksához.**Öszló^a 18.

Szerellem hősei a' barátságban nem erősek.

KÖLCSEY.

Lóra, báró Csapdári! Fergeteges zivatar! miért ki nem teker-
ted legalább csak nyakát is ezen utóbbinak. Karikás ostromra! ez
a' báró skorpio-jegyben született; nekem is ezzel van egy különös
bajom. De még nénédnek is átokból leend ám szemfedele, ha jóvá
nem teszi, mit megrontott. Minden bajomnak csak ő oka. — Ne is
hivj bajtárs! egy darabig hozzád; küldj inkább Indiákra bálvány-
kigyót vadászni, csak hozzád ne hivj; mert jaj annak, ki sátánnal
ingerkedik. Hallj 's itélj!

A' nálad tartatott füst- 's löverseny végeztével vigan haladtunk
— uti pipáinkra gyujtva — egészen Palánkosig; de itt mint meg
annyi ostrom-álgyük, egyre mást durrogtak-fel a' falu közepén pi-
páink, szakálunk, bajuszunk 's hajunk nagy pusztulásával. Ehez já-
rult még az összecsődült fustélyos pórság darabos bánása, melly va-
lódi gyujtogatók gyanánt tartóztat-le, ha a' gravitással megjelentt
kántor felismerésem után pártul nem fog szánandó Saulus társaim-
mal együtt. Pipáinkban — mellyeket nem mi tölténk-meg — lö-
por volt; bizonyosan ez is nénéd műve. Ám menjen kölesönbe ez
a' sokszoros visszafizetés; de már egy másik tette, kölesönön-túl
vétel közre számláltatik.

Egyetlen titkom volt idáig előtted, melly felett ezen jeligéd ör-
ködött: „Szerellem hősei a' barátságban nem erősek.“ Megtörténhe-
tik. Voltak is barátink, kik vidám körünkből kiandalodva, sohaj-
tottak, mikor mi neveltünk; epedő aggodalom lappangott vonal-
mukban, mikor a' mienken nyílt barátság öröme derengett. Ők
megvallák szerelmöket, de mind e' mellett is vesztettek meghittsége-
kből azért, hogy ollykor magukról felejtkezve epedtek ott, hol
nekünk örömkítőrésünk volt; mit mi többre magyarázván, reájok
alkalmazád az említett jeligét. Én hát, kinek mázatlan barátságod
méltánylása vala érzetim célpontja, döbbenve gondolék azon hely-
zetre, mellyben tapasztalásod tanúsítása szerint előítéleted alá jöhet-
nék; 's miután a' dolgok kül 's belső mineműségét változtató idő ál-
tal el végre is belevonattam, tanácsosbnak vélém a' hallgatás vét-
kébe esni, mint nyilatkozásom által barátságodat irántam hidegíteni,
's nevemet a' többi szerelmesedett barátokéhoz iratni. Ezért meg-
bocsátsz ugy-e?

Most pedig nyilatkozom. Tegnap Galyasiéknál nowaja-i hidegséggel fogadtak. 'S mielőtt okát kérdezhetném, megvetőleg nyilvánítja Galyasiné, hogy ő iszákosnak, garázdának nem nevelt leányt.

„No hiszen azt igen helyesen tévé — válaszolék — 's mit tovább? ne áruljunk zsákban macskát.” — Ő többé szót sem váltott velem, hanem Galyasi beszélé, hogy nénéd Galyasiné előtt, éppen mikor te haza sürgölő levelet kaptál, borzasztó iszákosnak 's garázdának festett.

Éppen bizony! megesnék, ha mind iszákos volna, ki a' barát-ságért egy két poharat kiürít, 's garázda, ha jó kedvében egyet talál csipni a' pipára menyecske-szemű tüzet adó pirosi pozsgás Erzsók arczán.

Süker kecsegtetheti — igaz — bűnös törekvését; mert Galyasiéknál is, mint több más háznál, talán mindjárt a' mézes mákos hetekben megtörtént az életbeni legveszélyesebb csere, — a' kalapnak főköttőveli felcserélése, mi szerint az apósnek — ki eddig egyedül nekem száná leányát — hinni kell, mit nője hisz, 's parancsára csak teljesítéssel lehet neki visszafelelni: de azért — mondd meg bajtárs nénédnek — korán se verje ám ökleit egymásra kárörömében; mert Lóra, kit néhány nap óta rejtegetnek előttem, multban, jelenben, jövőben is enyim, — 's báro Csapdáriné, minek olly erővel kenék-fel — Istenemre mondom! — soha sem lesz. Felkeresi őt a' csillagokon túli ür-képzetével egy végetlenségű szerelmem; hozzá rontok, legyen bár A c r i s réz-tornyában, 's jöhet akkor ellenem száz Antinousz is. De érts-meg jobban édes bajtárs! a' sikai tilosnál megjelent béke nemtője Galyasi Lóra volt, kivel két hónapja, hogy boldog szivrokonságban vagyok; 's hiszem, hogy ezt tudva más irányt veendnek jó érzelmeid. Ezt hát nem is kérem: de anynyival inkább ez egyet. Tudd-ki Galyasiéktól Lóra hol létét (mert azon naptól óta, mikor őt láttad, valahol rejtegetik előlem), 's ki-tudván tüstént irj ölelő barátodnak!

(Folyt. következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

G y á s z h i r. — Miskolczon mart. 20-kán nyugvék-el örökre altestbéli betegség következtéből, élete 69-ik évében n. mgú Miháldi báró S p l é n y i Ignác ur cs. k. aranykulcosos, val. bel. tit. tan., lovassági tábornagy, az orosz sz. Anna rend nagykeresztese, Miksa József bajor rend vitéze, József főherczeg huszár ezredének másod tulajdonosa, a' magyar ns testőrző sereg kapitánya, magyar ország zászlósa, több megye táblabírája. Hült maradványai Szilvás Ujfaluba (Zemplén megye) a' családi sirboltba rejtettek — Kersergik elhunytát számos tisztelői, de különösen — hitese n. m. Nagy-Szigethy Szily Maria assz. cs. llagkeresztos 's udvari dáma; gyermekei: Maria (gr. Guyou Rikhard hitese), Amalia; Karolina; Lajos (József fő-

hercegi huszárezred kapitánya); Béla bányászati tanítvány; Geyza, gr. Noszticz könnyű lovas ezrede alhadnagya.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Déli-báb, Saône völgyeiben. A' délibáb (mirage), a' fénynek ama magiai tüneménye, mely némelly természetbuvárok állítása szerint eddig csak Egyptus forró ege alatt tűnt-fel, Saône partjain is teljes pompájában látható. *) Auxonne környékén nagy sík völgygyé terül a' vidék. A' város kis menedékes halmon épült a' folyamparton, mely vizbe nyuló földszoroshoz hasonló, midőn a' réteket víz önti-el. Meleg nyári napon, ha szél nem lengedez, 's a' föld színe felett nyugvó légrétegek mozdulatlan állnak, a' sík közepén álló szemlélődő, ha az északnak nyugvó város felé néz, meglepő látványban kéjelghet. Távulban a' száraz föld eltűnt, felette végtelen víz-ár terül-el, 's a' város tengerből emelkedettként látszik, mely a' házak 's fákat olly tisztán tükrözi vissza, mintha a' város valóban csendes víz közepén állna. Különös azonban, hogy e' tünemény, mely napfénynél naponként látható, 1791. előtt soha sem láttatott, vagy legalább említés róla mind addig nem tétetett. Első, ki fölöle tudományosan nyilatkozott, Monge volt. Az egyptusi hadsereg egyik kalauza, mint szintén egész sereg is, egy pillanatra, de csak egy pillanatra elkábítani engedvén magát, tévedését azonnal észrevette. Ha a' föld nagyon átmelegült, 's a' víz tükre csendes, tapasztalásból tudjuk, hogy az alsó légrétegek a' nap heve miatt szétterjedvén, bizonyos magasban annál ritkábbak lesznek, minél inkább megközelítik a' földet. Ez esetben a' napsugárok, ha a' látkörön felül fekvő tárgyakról földre lövelődnek, és különféle sűrűségű légrétegeken furódnak-át, megtörnek, és minthogy egyik rétegből másikra igen ferdén csapnak, azt át nem törhetik, 's visszaverődnek. Ha már most a' néző úgy áll, hogy mind azon fénysugárokat, melyek a' tárgyakról ő reá magára esnek, mind azokat, melyek ugyan azon tárgyakról a' földre csapnak 's megtörődnek, közvetlenül látja, mind magukat a' tárgyakat, mind azoknak fordított képét látni fogja. Ha már most e' néző egy síkság közepén áll, mely olly emelt és téres, hogy azon sugárok, melyek az égnek azon részéről csapnak-le, mely a' látkört a' föld irányában zárja-el, 's a' légrétegek területét olly ferdén érinti, hogy a' sugárok visszaverődnek, az ég képét földön fogja látni, 's ez azután ama tünemény, melyet ő tiszta víz tükrének hisz. (Spectateur de Dijon).

Két fejű gyermek. Lüttichben egy asszony két fejű leánykát szült, mellynek fejei egy egymásra fekszenek, hogy az alsó előre, a' felső hátra hajlik.

Meteor-hullás Bokkenvelden. A' „London and Edinb. Philos. Magaz.“ szerint 1838-ki őszutó 13-án nem egyes meteortömeg hullott-le Bokkenvelden, mint eleinte beszélék, hanem tömördek kő, melyek 150 angol mértföldnyi területen elég sűrűen szétszórva hevertek. A' szét pattant meteor durranása erősebb volt, a' legkeményebben tüzelő algyútelepénél, és a' levegőt több mint 80 mértföldnyire minden irányban megrendíté.

*) Ha azon természetbuvárok magyar hazánk alrészét, különösen a' sziklavas tájakat megtutatták volna, hasonló tüneményekben rég gyönyörködhetének.

A' szerk. jegyzéke.

KÜLÖNFÉLE.

Tréfafüzér.

Nőm angyal.

Minap olvasék egy cikket, melyben egy szegény férj megmutatni iparkodik, hogy neje sátán, 's végén megvallja még is, hogy ő e' sátánt nem szívesen cserélné-föl egy angyallal.—No's, most van házamban egy illy angyalom, ki éltelmet meghosszítja, 's gyönyöreimet megrövidíti, 's kit én szívesen oda adnék egy olly sátánért. Ezért föltevém magamban annak tulajdonságait nyilvánossá tenni, 's egemet a' világ előtt föltárni; tán sikerülend elshuannom abból.

Én nem vagyok egyike azon könnyen hívő 's tetszetes férjeknek, minőket mindenhol számtalanokat találni. Én nagyon szigorú vagyok, ha a' női kötelességek teljesítéséről van szó, 's mennél több becsületes férjet látok, kik bizonyos dolgoknál erősen behunják szemeiket, annál jobban fölnyitom éjjel nappal enyéimet; annál gyanúsabb 's féltékenyebb vagyok: még is semmit sem fedezhetek-föl, éppen semmit, mi csak legkisebb feddést is érdemelne, sőt inkább mindig csak magasztalásra kell nyitnom szájamat; mert valóban: nőm angyal!

Ő igen ritkán megy-ki, 's nélkülem éppen nem. — Sajátlag az ő kényelmére elég csinosan butoroztattam-ki egy szobát; de ő nem marad abban, mindig velem 's körültem akar lenni. — Ha irok, közvetlen asztalom mellé ül, 's majd minden betűt lenéz a' papírról, 's azután fölkiált: „milly csinos írásod van édes férjecském!“ — 's ismét néhány percz mulva fennhangon ismétel valamely gondolatot, mit éppen most írék-le, és megesküszik, hogy lelkéből vétetett az. — Igy persze minden pillanatban kijövék az összefüggésből, 's nyiltan meg kell vallanom, mióta nős vagyok, semmi okosat nem vittem véghez; de szeretetét még sem vethetem szemére, 's meg kell ismernem: nőm angyal!

Ő nem kel-föl korábban nálamnál: azért van azután, hogy a' szakácsné mindent olly drágán vesz, 's kávénk gyakran olly rozsz, minő csak kávéházban lehet; még csak a' konyhába sem megy, hogy pillanatig se legyen távol tőlem, 's azért gyakran éhesen kelünk-föl asztaltól; mert minden meg van égetve 's elfőzve. Ha azután pirongatni akarom a' szakácsnét, nem engedi, mert a' harag megárdhatna. Nőm angyal!

Kedveért még majusban is két ünget 's három mellényt kell viselnem, csak hogy temperamentumomat nagyon sebesen ne változtassam. — Ha szomjas vagyok 's inni akarok, előbb mint gyermeknek, homlokomat kezével megtapogatja, hogy lássa, nem vagyok-e még fölhevülve. Nem dohányozhatom, mert az által mellem szenvedhetne. — Heringet, salátát 's hasonló étkeket, melyeket igen szeretek, nem szabad ennem, mivel azok sok savanyúságot okoznak a' vérben; édes étkeket soha sem izelhetek, mert azok, úgy mond, megrontják a' gyomrot. De ellenben minden frís zöldséget 's finom húsokat, melyeket csak nyujtnak az évszakok, előmbé tesz, 's azért konyhám roppant sok pénzbe kerül. Nem tagadhatom hát, hogy ő egészségemről leggyöngédebben gondoskodik, 's meg kell vallanom: nőm angyal!

Minden napot, mely a' legcsekélyebb kicsinségre is emlékeztet, ünnep nappá tesz, 's e' napok mindegyikén új ajándékkal, vagy új mulatsággal lep-meg Születésem napján, tudtom nélkül, száz személyt hívott-meg ebédre; névnapomon zenével, szavalásokkal, tableaukkal, 's bállal lepett-meg; özszekeelésünk évnapiján (január közepén) minden szobámat friss virággal rakámeg; megismerkedésünk évnapiján (nem kevés csudálkozásomra) pompás ezüst dejeunért találtam; sőt még az első kézzorítás emléknapija is arany szelenczével ünnepeltetett-meg, mit jól talált arczképével nyujta nekem. E' napok mindegyikén tetőtől talpig új 's pompás ruhába öltözve jő előmbe. Mind ez természetesen saját erszényemből jő (mert neki nincs tulajdon birtoka), 's iszonyú sok pénzembe kerül; de ő csak azért teszi ezeket, hogy örömet szerezzen nekem; 's így ismét föl kell kiáltanom: n ő m a n g y a l !

Ő nagyon is meg van győződve arról, hogy valódi igaz szerelem nem állhat fenn féltékenység nélkül; 's ezért végetlen szerelmét bizonyítandó, végetlenül is féltékeny; ő képes valamelly társaság közepette fennhangon sirni, ha más nőnek csak kezét fogom is meg. Minap délután a' sánczokon sétálánk, 's majd elájula, midőn egy leány, kit ő nem ismert, köszönt nekem. N ő m a n g y a l !

Sok fáradsággal vehetém reá e' farsangon, hogy velem táncmulatságba jöjjön. — Többen kérék-föl tánczra, de ő egyet sem fogada-el, míg végre én kérék, fordulna néhányat kedvemért. Alig hallá, hogy kedvemért! azonnal repült a' sorba, 's folyvást tánczolt. Két órákor haza kívántam menni: de ő mondá, hogy meg akarja mutatni, mit képes tenni kedvemért, 's még dühösebben tánczolt, mint előbb, 's valóban hiszem, még most is tánczolta, ha erővel nem czipелеm-ki a' teremből. No's, n e m a n g y a l - e n ő m e ? !

'S még is egybekelésünk óta majd mindig gyöngélkedő és rossz kedvű, kéjelmetlen, szomorú, és—és—nem is tudom, mi minden vagyok. — Most sárgaságba kezdek esni, mivel kevés mozgást csinállok. — Már csak o' mellett maradok: a n g y a l o k m e n n y b e v a l ó k é s n e m f ö l d r e ! .

CSEBBI.

Különös kedvtelés. Dumas Sándor, az ismeretes francia író, kit munkáiban a' rendentuli erkölcsiségért éppen nem lehet vádolni, jelenleg egy műsekönyv leírása 's rajzolásával foglalkodik. A' szakok nagy betűi mindannyian aranynyal, azur kékkel, karminnal, ezüst és smaragdzölddel festvék velinre, 's azonkül bámulandó türelemmel, még arabeszekek 's vignettekkel is körülrajzolják. Legnevezeteseb azonban egészben az, hogy e' könyv egy színésznek készül ajándékol, kivel Dumas szorosabb viszonyban él (Volcur.)

A n e k d o t a . — Egy uraság családotól Pestre indul, a' farsangot ott töltendő. Gyöngyösről családjátelőre bocsátván, egy idő múlva maga az ur is utnak indul. Hatvan mezőváros előtt az uton találkozáván egy emberrel, kérde ettől: „látott kend egy kocsit két asszonynyal? 's hol találta? „Láttam uram“ — válaszolt a' kérdezett — „Hatvant elhaladták volt már?“ kérde tovább az ur. — „Biz' a' mint láttam, tekintetes uram, az egyik hatvan körül járt, de másik már a' nyolczvant is meghaladta“ — lőn a' kielégítő felelet.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajtón, uri utszá 612.